

dien af „Skib, Fragt og Tilbehør til Skibet“ og ikke udover et Beløb af 8 £ pr. Ton af Skibets Rumindhold. Dog skal den sidste Begrænsning ikke gælde de i Art. 1. 6°, 7° og 8° nævnte Tilfælde (Bjærgning, Groshavari, Skibsførerens Retshandler og andre Foranstaltninger).

Af væsentlig Betydning er det, efter hvilke Regler Værdien af Skib, Fragt og Tilbehør til Skibet skal udfindes.

Art. 3. fastslaaer indledningsvis, at det paahviler den Reder, der vil paaberaabe sig Begrænsningen af sit Ansvar, at føre Bevis for, hvad Værdien er. I øvrigt skal følgende Regler gælde:

Skibets Værdi fastsættes efter Regler, der er forskellige efter Arten af de paagældende Fordringer (Art. 3).

1) For Fordringer, kontraktmæssige eller ikke-kontraktmæssige, der staar i Forbindelse med et Sammenstød eller en anden ulykkelig Hændelse, og som er opstaaet før Skibets Ankomst til første Havn (ved denne Begrænsning udelukkes f. Eks. Krav ifølge Aftaler, Skibsføreren i denne Havn maatte afslutte om Reparation af Skibet) eller skyldes et af den ulykkelige Hændelse foraarsaget Groshavari (herunder altsaa visse Nødhavnsudgifter, skønt saadanne først opstaaer efter Skibets Ankomst til første Havn), bedømmes Værdien efter Skibets Tilstand ved Ankomsten til første Havn, dog at Værdiforringelse som Følge af en senere ulykkelig Hændelse, der ikke har nogen Forbindelse med den tidligere, lades ude af Betragtning. Princippet er, som man ser, at Skibets Værdi efter den ulykkelige Hændelse skal lægges til Grund. Art. 3. 1°, 3die Stykke, fastslaaer da ogsaa udtrykkeligt dette Princip, uden nogen retsteknisk Forskydning, for det Tilfælde, at den ulykkelige Hændelse indtræffer, medens Skibet ligger i Havn. 2) For Fordringer, der har Hensyn til Ladningen eller grunder sig paa et Konnossement, men ikke gaar ind under den under 1) omtalte Gruppe Fordringer, skal Værdien bedømmes efter Skibets Tilstand ved Ankomsten til Ladningens Bestemmelsessted eller til det Sted, hvor Rejsen afbrydes; er Ladningen bestemt til forskellige Havne, og kan Skaden henføres til en og samme Aarsag, skal Skibets Tilstand i den første af disse være afgørende. 3) For andre Fordringer bestemmes Værdien efter Skibets Tilstand ved Rejsens Slutning.

Værdien af Fragten, heri indbefattet Passagerpenge, skal ifølge Art. 4 anses at udgøre et Beløb af 10 pCt. af Skibets Værdi ved Rejsens Begyndelse, uanset hvorledes Rejsen forløber, og uanset om Skibet har haft nogen Fragt. Denne Regel, hvorefter det egentlig var korrektere slet ikke at tale om „Værdien af Fragten“, indførtes i Udkastet under Forhandlingerne i Bryssel i 1922 i Henhold til et af de nordiske Landes Regeringer stillet Forslag. I Lovforslaget har man valgt ikke at benytte Udtrykket „Fragt“ om dette Begreb for ikke at skabe Grundlag for forkerte Slutninger paa andre Steder, hvor der er Tale om den egentlige Fragt.

Til Skibets Tilbehør regnes ifølge Art. 5 Skadeserstatningskrav og Krav paa Godtgørelse i Groshavari for materiel Skade, tilføjet Skibet siden Rejsens Begyndelse og ikke repareret. Derimod regnes Forsikringskrav ikke med til Skibets Tilbehør, og det samme gælder Premier, Subventioner eller andre Understøttelser fra Statens Side.

Fordringer, der staar i Forbindelse med en og samme ulykkelige Hændelse, konkurrerer indbyrdes i det Beløb, med hvilket Rederen for deres Vedkommende er ansvarlig. Ligeledes konkurrerer Fordringer, der ikke staar i Forbindelse med nogen ulykkelig Hændelse, men med Hensyn til hvilke Skibets Værdi bedømmes efter dets Tilstand i en og samme Havn. Der skal dog naturligvis altid tages Hensyn til den Fortrinsret, der maatte tilkomme en Fordring (Art. 6).

For Skade paa Person, det vil sige Død eller Legemsbeskadigelse, skal Rederen ifølge Art. 7 hæfte med et Beløb af indtil 8 £ pr. Ton af Skibets Rumindhold udover det for Fordringer i Almindelighed bestemte Beløb. Kan de paagældende Fordringshavere ikke blive fuldt dækkede af dette Beløb, konkurrerer de for det manglende Beløb med de øvrige Fordringshavere i det for disse bestemte Beløb, idet der dog naturligvis ogsaa her skal tages Hensyn til den Fortrinsret, der maatte tilkomme en Fordring.

De nævnte Regler skal ikke gælde Mandskabet eller andre Personer i Skibets Tjeneste, idet Retten til Erstatning i Tilfælde af Død eller Legemsbeskadigelse for disses Vedkommende som hidtil skal bestemmes efter den Ret, der gælder i Skibets Hjemland.

Ved de Møntenheder, der omhandles i Konventionen, menes Guldmønt (Art.